

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 lutego 2021 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo M. O. przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W. o zapłatę kwoty 20.000 złotych i nie obciążył powoda kosztami postępowania w sprawie.

Apelację od tego rozstrzygnięcia złożył powód zarzucając naruszenie przepisów art. 6 kc w zw. z art. 232 kpc polegające na przełożeniu z pozwanego na powoda ciężaru rozkładu dowodu polegające na stwierdzeniu, że powód nie udowodnił naruszenia jego dóbr osobistych w sytuacji, w której to pozwany wnosząc o oddalenie powództwa powinien udowodnić, że nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda, a jego działanie było zgodne z prawem i zasadami współżycia społecznego, czego nie uczynił. Nadto zarzucił naruszenie art. 233 § 1 kpc polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów dotyczących uznania przez pozwanego Prokuraturze Rejonowej Ł. akt sprawy szkodowej dostarczenia na podstawie postanowienia prokuratora i całkowicie nietrafnego stwierdzenia, że zwolnienie z tajemnicy pracowników innego ubezpieczyciela nie miało znaczenia dla sprawy i było omyłką pisarską w sytuacji, w której każde udostępnienie akt szkodowych przez ubezpieczyciela następuje na mocy stosownego organu żądającego te akta, a z materiału dowodowego nie sposób wywieść, że zwolnienie z zachowania tajemnicy służbowej pracowników innego ubezpieczyciela było omyłką pisarską, bowiem omyłka nie została sprostowana przez prokuratora.

W związku z tym skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości, a w przypadku nieuwzględnienia zarzutów apelacji skarżący wniósł o nieobciążanie go kosztami postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda jest niezasadna i podlega oddaleniu.

Zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia i w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w treści uzasadnienia.

Zarzut naruszenia art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. nie był trafny i sprowadzał się de facto do nieuprawnionego przerwania ciężaru dowodu na stronę przeciwną. Tymczasem wskazać należy, iż w pierwszej kolejności to obowiązkiem powoda jest przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). Powód inicjując niniejsze postępowania, winien już na etapie wniesienia pozwu zgłosić wszelkie wnioski dowodowe dla wykazania faktów z których wywodzi skutki prawne. W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Reguły rozkładu ciężaru dowodu, stosowane przez Sąd w fazie wyrokowania, mają fundamentalne znaczenie dla dokonania prawidłowej oceny wykonania przez każdą ze stron obowiązku dowodzenia w zakresie przesłanek uzasadniających roszczenie lub zwalniających stronę pozwaną od konieczności jego spełnienia. Obowiązkiem Sądu jest ustalenie, czy strona inicjująca proces wykazała okoliczności faktyczne, których zaistnienie determinuje możliwość jego skutecznego wpisania (subsumcji) w odpowiednią podstawę prawną. Jeśli ustalenia takiego dokonać nie można, to fakt ten samoistnie niweczy zasadność powództwa i to niezależnie od tego, czy pozwany z kolei udowodnił podstawy faktyczne przyjętej linii obrony czy też nie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 4 października 2012, I ACa 510/12, LEX nr 1237866). Jeżeli zaś materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał (wyrok SA we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 roku, I ACa 1320/11, Lex nr 1108777). Wskazać również przy tym

należy, iż sytuacji, gdy powód dochodzi konkretnego roszczenia, to na nim przede wszystkim, w myśl art. 6 k.c., spoczywa ciężar udowodnienia zarówno faktu, iż dana wierzytelność rzeczywiście mu przysługuje, jak i wysokości tej wierzytelności. Dopiero zatem w razie przedstawienia przez stronę powodową konkretnych dowodów na okoliczność istnienia i wysokości wierzytelności, pozwany winien przedstawić własne dowody w celu obalenia twierdzeń powoda. Wówczas bowiem konkretyzuje się w stosunku do pozwanego ciężar dowodowy wynikający treści art. 6 k.c., którego procesowym odpowiednikiem jest art. 232 k.p.c.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy Sąd I instancji słusznie uznał, że powód nie wywiązał się z ciężącego na nim obowiązku. Niewątpliwie do sądu meriti należy ocena przedstawionego materiału dowodowego, która to ocena powinna być swobodna, w granicach zakreślonych dyspozycją art. 233 k.p.c. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd pierwszej instancji granicy swobodnej oceny dowodów nie przekroczył. Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe we właściwym kierunku i dokonując wnikliwej analizy słusznie uznał, że materiał dowodowy wskazany przez powoda nie dawał podstaw do uznania powództwa. To powód winien zatem udowodnić, że pozwany swoim postępowaniem naruszył jego dobra osobiste, a nie pozwany, że czynu takiego nie dokonał. Nie podlegają bowiem dowodzeniu w procesie cywilnym fakty negatywne.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy oddalił apelację powoda na podstawie art. 385 k.p.c.